

talte sin anerkendelse af den foreliggende beretning fra det videnskabelige udvalg og fremdrog nogle af dets konklusioner. Sammenfattende sagde han, at FN var stillet overfor et særligt ansvar og i det mindste burde forbyde alle prøvesprængninger i atmosfæren, i det ydre rum og i havet, da det er disse forsøg, der frembringer det radioaktive nedfald. Det fremgår af rapporten, sagde han, at der stadig er meget at lære om atomstrålingens virkninger i almindelighed og i særdeleshed dens virkninger i det lange løb. Denne kendsgerning understregede nødvendigheden af, at udvalgets arbejde blev fortsat.

Grænsen mellem Venezuela og Britisk Guiana.

(Dagsordenens punkt 88).

Dette spørgsmål blev efter anmodning fra Venezuela optaget på 17. samlingsdagsordenen og har som baggrund en grænsetvist, der omfatter et ca. 50.000 kvadratomiles stort område mellem floderne Essequibo og Orinoco.

Ved en enstemmig kendelse fastsatte i 1899 en af Venezuela og Storbritannien nedsat voldgiftsret en grænselinie mellem de to områder. Venezuela fik tilkendt Orinocoflodens munding samt et ca. 5.000 kvadratomiles stort område, strækkende sig øst og sydøst for floden, medens den resterende del af det i alt 50.000 kvadratomiles store, omtvistede areal blev tilkendt Storbritannien som en del af Britisk Guiana.

Venezuela gør nu gældende, at denne voldgiftsavgørelse ikke kan anerkendes. Der anføres historiske og juridiske grunde for dette standpunkt, specielt kritiseres voldgiftsrettens sammensætning og procedure. Det må formentlig antages, at når spørgsmålet rejses netop nu, skyldes det, at Venezuela vil søge en løsning opnået, før Britisk Guiana opnår selvstændighed.

Da spørgsmålet kom til behandling i det særlige politiske udvalg, gav såvel den venezuelanske som den britiske repræsentant en redegørelse for deres landes vurdering af sagen og udtrykte samtidigt et ønske om at få lejlighed til — sammen med Britisk Guianas regering — at føre videre diplomatiske forhandlinger om spørgsmålet.

Efter forslag af udvalgets formand blev videre debat om grænsetvisten derefter indstillet. Udvalget fremkom ikke med noget resolutionsforslag til plenarforsamlingen, der blot tog udvalgsberetningen om denne sag til efterretning.

Omanspørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 79).

På 16. plenarforsamling vedtog det særlige politiske udvalg et resolutionsforslag, der med henvisning til FN's kolonierklæring anerkendte Oman-befolkningens ret til selvbestemmelse og uafhængighed, opfordrede til tilbagetrækning af udenlandske tropper fra Oman og opfordrede parterne til fredelig afgørelse af deres mellemværende. Forslaget fik kun et knebent flertal i udvalget, og det opnåede ikke det fornødne totredjedele flertal i plenarforsamlingen. Under hensyn til sagens usikre karakter stemte bl. a. alle de nordiske lande imod forslaget.

Oman-spørgsmålet blev efter anmodning af medlemmerne af Den arabiske Liga optaget på 17. samlingsdagsordenen. Problemet i den for FN verserende sag er, om den såkaldte „Iman“ af Oman, der påberåber sig en — i øvrigt uvis — støtte blandt den lokale befolkning, bør have ret til at frigøre sig fra kontrol af sultanen for Muscat og Oman. Imanen har de arabiske landes støtte, og sultanen har i henhold til en venskabstraktat påberåbt sig Storbritanniens bistand. Under et oprør i 1957 tilkaldte han britisk militærhjælp.

Det særlige politiske udvalg hvor sagen kom til behandling besluttede efter en afstemning med navneopråb at høre en repræsentant for Oman. Afgørelsen af dette spørgsmål skete med 51 stemmer for, 9 imod, medens 26 lande afstod. De afroasiatiske og østlandene stemte for, Commonwealth-landene og bl. a. Frankrig imod, medens bl. a. de nordiske lande og USA afstod.

Resolution.

Atten stater, heriblandt Indonesien, Irak, Saudi Arabien, Den forenede arabiske Republik og Jugoslavien indbragte et resolutionsforslag, som i alt væsentligt var